

Pořad bohoslužeb

11. dubna – 17. dubna 2016

DOBA VELIKONOČNÍ, Žaltář III. týden

ZPRAVODAJ FARNOSTI STARÝ JIČÍN

Vydáno pro vnitřní potřebu farnosti Starý Jičín

10. 4. 2016 – 3. neděle velikonoční

20./ročník VII.

„Když nemůžete spát, nepočítejte ovečky, ale povídejte si s pastýřem.“

Láska k Bohu nadevšecko

Tomáš Špidlík

Díval jsem se jednou v Kalifornii z kopce na záliv, ve kterém je město Los Angeles. Z výšky je pohled na města obvykle pěkný. Ale tu mne hned napadlo, že je zde jinačí než pohled na města evropská. Ve starodávné Itálii nejsou mrakodrapy a mezi domy vyčnívají katedrály a věže kostelů. I v Los Angeles některé budovy nápadně převyšují celé okolí. Jsou to především banky. Napadne přitom skeptická myšlenka: ti, kdo stavěli vysoké kostely a malé domy, asi milovali Boha nadevšecko, ale co si máme myslet o těch, kdo staví vysoké peněžní ústavy? Otázka však není tak jednoduchá, aby se na ni mohlo odpovědět jenom podle vnějšího dojmu. Položme si ji znovu ve formě námitek, ale tentokrát už uvážených. Je jich několik.

První bychom mohli formulovat takto: člověk víc miluje, co ho víc přitahuje; normálně nás však víc přitahují věci viditelné, konkrétní než neviditelné. Svět kolem nás je viditelný, Bůh je naopak neviditelný a daleko od nás na nebi. Divíte se pak někomu, kdo si v neděli ráno povzdychne: „Šel bych do kostela, ale je dnes tak krásný den a stromy kvetou!“

Ještě radikálnější je lidová písnička: „Když tě vidím, má panenko, v tom kostele klečeti, nic nemohu sloužit Bohu, musím na tě hledět. Kdybych Boha tak miloval, jako miluji tebe, byl bych dávno za svatého jako anděl z nebe.“ Vzpomínám si, jak jeden přísný kněz ta slova považoval rouhačská. Ale sotva je to tak přísně míněno.

Ostatně nám v řešení tohoto problému pomohou moralisté. Rozlišují mezi láskou k Bohu z hlediska hodnoty a z hlediska citu. Chlapec se např. dívá napjatě na fotbalový zápas v televizi. Celého ho to zaujalo. Ale řeknou mu, že se matce udělalo špatně a že musí zavolat lékaře. S hlubokým povzdechem zhasne televizi a běží pro lékaře. Citově zaujetí ustoupí hodnotě.

Nebo někdo jede rychle autem, má naspěch. Ale na křižovatce jedou jiná auta zprava a mají přednost. Nezbyvá než zastavit. Obrazně by se dalo říci, že i my v životě stále někam spěcháme, ale zájmy Boží jdou zprava a mají přednost před všemi citovými zanícenými.

Druhou námitku proti přednostní lásce k Bohu pronášejí filosofové. Aristoteles prohlásil, že opravdově milovat může člověk jenom sám sebe. Když mu namítl, že se např. matka obětuje pro dítě, odpovídá filosof: je to proto, že je považuje za část sebe, že patří k její osobě. Dá se něco podobného říci o Bohu?

Řečí Otcové církve o tom nepochybovali. Učili, že se křesťan skládá z těla, z duše a z Ducha svatého. Je tedy Bůh v nás, v našem srdci. Proti tomu měli však některé výhrady: jak může být Bůh částí člověka? Odpověď je celkem jednoduchá. Bůh je tam, kde působí. Působí svou silou ve všem, je tedy všude, ale různým způsobem. V člověku působí s jeho svobodným souhlasem. Čím víc tedy sledujeme zájmy Boží, tím víc se s ním sjednocujeme. Naše lidská činnost se tedy stává božsko-lidská a má zvláštní moc. Milujeme všichni svou vlastní práci, láskou k Bohu jí dáváme opravdovou hodnotu.

Třetí námitku jsme slyšeli od ateistů: zájem o Boha odtahuje člověka od zájmu o zlepšení světa, náboženství je jakoby „opium lidstva“. Roztomilý výklad této fráze jsem četl u jednoho ruského spisovatele. Vypravuje, že v době po revoluci jel drožkou po Moskvě a na jednom domě četl tento nápis. Starý drožkář se zamyslel a pak prohlásil: „Je to pěkně pověděno. V nemocnici po operaci jsem měl velké bolesti. Dali mi trochu opia a cítil jsem se lépe. Tak si myslím, že i myšlenka na Boha nám ulehčuje v našich bolestech“. Takový výklad nápisu by Lenin jistě nepřijal. On považoval náboženství za jakousi drogu, která paralyzuje zájem o svět. Takové ovšem nemůže být náboženství biblické, které učí, že je Bůh stvořitel všeho viditelného a neviditelného a že je člověk jeho obrazem a spolupracovníkem k dokončení tak velkého díla. Duchovně se naopak droguje ten, kdo Boha popírá, protože tím zapomíná na svůj velký úkol ve světě.

Čtvrtou námitku proti lásce k Bohu pak můžeme formulovat takto. Je dvojí láska: sobecká a bliženská. Sobec myslí na sebe, na své dobro a pro sebe všechno uchvacuje. Pravá láska je bliženská, ta neuchvacuje, ale dává. Mezi lidmi jsme nejvíc vděční tomu, kdo nám nejvíc dal. Bůh nám dal nejvíc, proto mu máme být nejvíc vděční. Ale jak se mu můžeme odvděčit, když mu nic nemůžeme dát? Z toho plyne, jak se zdá, tento závěr: Bůh miluje nás, ale my nemůžeme opravdově milovat Boha. Autoři si byli vždycky této námitky vědomi a snažili se ji nějak překonat. Scholastická filosofie dávala např. tuto odpověď. Dáváme druhému to, co mu chybí. Co chybí Bohu? Jemu samému nic. Ale v tomto světě není ještě dokonale uznáván, chybí tu tedy toto uznání, chvála, sláva. Milujeme Boha, když jej chválíme a rozmnožujeme jeho slávu. Tato úvaha jistě není špatná, ale je málo působivá. Daleko lepší je odpověď Písma: dává Bohu ten, kdo dává bližnímu. Vypravování evangelia o posledním soudu končí právě tímto prohlášením: „Amen, pravím vám, cokoli jste učinili jednomu z mých nejmenších bratří, mně jste učinili“ (Mt 24,40). Vysvětluje to sv. Jan ve svém listě: „My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás. Řekne-li někdo: „Já miluji Boha“ a přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí“ (1 Jn 4,19-20).

Závěr ze všeho toho co jsme řekli, je tedy jednoduchý: láska k Bohu patří k naší identitě, bez ní se naše vlastní osoba nemůže vyvinout sama ani ve styku s druhými a se světem.

Proto je tedy první a základní přikázání.

Poznáváme katechismus

❖ Proč si církev říká „apoštolská“?

Církev se nazývá apoštolská, protože je založena na apoštolech, zachovává jejich tradici a je vedena jejich nástupci. [857-860, 869, 877]

Ježíš povolal apoštoly jako své nejbližší spolupracovníky. Byli jeho očitými svědky. Po svém zmrtvýchvstání se jim mnohokrát zjevil. Daroval jim Ducha svatého a rozeslal je jako své zplnomocněné vyslance do celého světa. V rodící se církvi byli zárukou jednoty. Svě poslání a zplnomocnění předali vkládáním rukou svým nástupcům, biskupům. Tak se to děje podnes a tento postup se nazývá apoštolská posloupnost.

Různá oznámení

Aktuální informace k Národní pouti do Krakova

Pořadatel národní pouti **Radio Proglas** informuje poutníky, že každý poutník, který v době konání pouti (28. května 2016) dosáhne 15 let si musí zakoupit **poutnický balíček** v hodnotě 200,- Kč. Balíček bude obsahovat brožurku k liturgii a průběhu pouti, certifikát poutníka a poutnický medikament. Zakoupením balíčku tak každý platící poutník přispěje na úhradu nákladů spojených s realizací pouti, neboť na organizaci pouti se již nebude konat žádná sbírka. Proto tohle řešení, aby náklady, spojené s touto poutí nezůstaly na vrub České biskupské konference.

manažer pouti Jan Janoška, Radio Proglas

⇒ **Dále vás informujeme, že druhý autobus, který vypravujeme z naší farnosti bude mít kapacitu 20 osob. Cena za sedadlo 400 Kč.**

⇒ **Do neděle 24. dubna je potřeba uhradit zálohu na poutnický balíček a autobus,** a to každou sobotu a neděli po mši sv. v sakristii (minimální záloha 400 Kč). Stále máte možnost se do Krakova dopravit přes cestovní agentury. Více na: <http://www.proglas.cz/pout2016.html>

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na duchovní obnovu na téma „**Skutky milosrdenství – sv. Šarbel Machlúf z Libanonu**“, která má přímou souvislost se Svatým rokem milosrdenství, vyhlášeným papežem Františkem. Duchovní obnova se uskuteční ve dnech **16.- 17. dubna 2016**. Program začíná v sobotu 9 hod mši sv. v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S.Siarda L.Trochtová). Zakončení v neděli ve 13:00h. Z důvodu omezené kapacity je nutné se přihlásit do 11.4.2016. E-mail: info@premonstratky.cz. Tel.č. 585 385 466.

